

Aan de jeugdige Vriendjes en Vriendinnetjes van „Panorama”.

WEL, jongelui, hoewel „Panorama” nog zeer jong is, (het moet zijn eerste verjaardag nog vieren), ben ik er zeker van dat het bij jullie al een goede bekende geworden is, of beter nog: een goede vriend. Ik stel me voor hoe jullie met verlangen naar elk nieuw nummer uitziet om de vele mooie platen te bewonderen. Is dat niet zoo?

Ja-a! De platen zijn heel mooi, maar... e... Wat, maar... e?

Ziet u, we bedoelen, — we kunnen 't vaak niet goed begrijpen; 't is meestal zoo geleerd, eigenlijk alles voor groote menschen gedrukt, enne... we zouden zoo graag...

Aha, ik begrijp je al, vriendjes, jullie zouden zoo graag willen, dat er in ons Tijdschrift ook een plaatsje voor jullie werd ingeruimd, een Kinder-rubriek, nietwaar?

Welnu, dat heeft de Redactie van „Panorama” al eerder begrepen en daarom besloten voortaan geregeld om de twee of drie weken eene bladzijde ruimte voor jullie af te staan. De Redactie heeft echter ook begrepen, dat jullie aan een bladzijde ruimte, dat wil zeggen, aan een onbedrukte bladzijde al heel weinig zouden hebben en dus heeft ze aan mij gevraagd om die ruimte voor jullie te vullen met...

Ja waarmee eigenlijk? Noemen jullie maar eens wat op!

Met verhaaltjes!

En plaatjes!... Grappige plaatjes!

Enne... aardige versjes!

En prijsraadsels!!

Zoo! Jullie willen lezen, kijken en prijzen sleepen. 't Is knap! Weten jullie soms nog meer? Ja? — Nee? Nu, dan zal ik nog wat zeggen.

We zullen zooveel mogelijk aan de geuite verlangens voldoen door het plaatsen van aardige verhaaltjes, zoo mogelijk met daarbij passende plaatjes.

Maar we zullen ook jullie aan het werk zetten, door je af en toe, vooral als de winteravonden naderen, het een of ander te leeren maken wat nuttig of aardig is.

Voorts zullen we in een hoekje van deze bladzijde, die we „Het vrolijke hoekje” zullen noemen, allerlei anekdoten, kunstjes, rebussen, raadsels enz. opnemen, op voorwaarde dat jullie hierop ijverig je best zult doen.

En nu ik jullie dat alles verteld heb, neem ik afscheid voor dezen keer met den wensch, dat we spoedig dikke vrienden mogen worden.

OOM TOM.

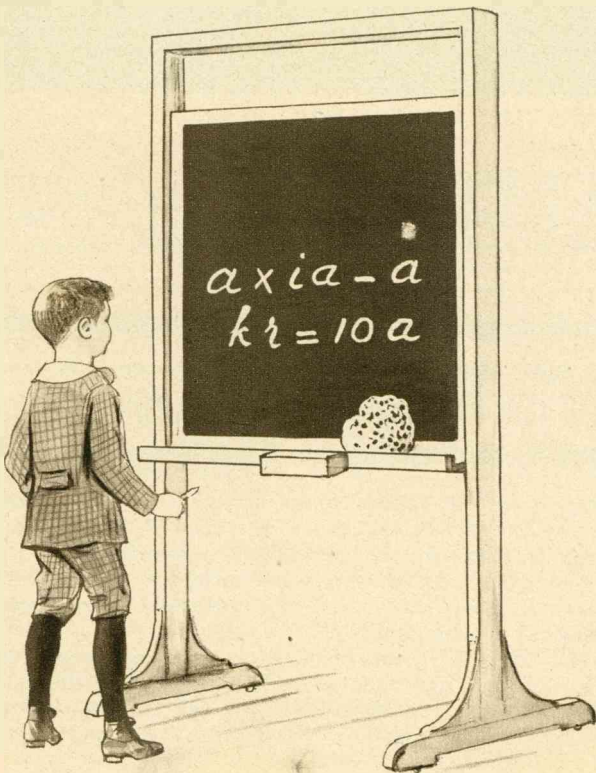
De verstrooide rekenaar.

Jan is op school een bolleboos in de wiskunde. Velen van jullie weten zeker wel dat dit erg moeilijk is: Voor Jan evenwel niet, hij snapt het direct en als de andere kinderen een vraagstuk niet weten op te lossen, dan weet Jan het.

Nu heeft Jan verleden week een zusje gekregen, 'n snoes! Jan was in de wolken, alle jongens moesten

't natuurlijk weten. Dat zijn hoofd nu niet naar leeren stond, zullen jullie wel begrijpen. En hij had juist dien morgen wiskunde.

De onderwijzer roept Jan voor de klas om op het bord een vraagstuk uit te werken. En Jan schrijft:

„Maar Jan,” zegt de Meester. „Hoe heb ik 't nou? Wat heb je daar nu opgeschreven?”

Jan kijkt zijn onderwijzer aan en toen weer naar het bord en roept dan met een kleur op het gezicht:

„O, Meester, ik heb de namen van mijn zusje opgeschreven!”

Nu keek de meester ook eens goed en ja, daar stonden warempel drie meisjesnamen; de voornamen van Jan's zusje...

Doen jullie nu eens je best om ook te weten te komen, hoe het zusje van Jan heet.

Degenen die het niet raden kunnen, zullen we het den volgende keer vertellen!

Wim in een zeepbel.

Je hebt zeker allen wel eens zeepbellen geblazen! Aardig werkje! En wat 'n prachtige kleuren in zoo'n zeepblaas. Jammer dat ze zoo gauw uit elkander spatten, juist als ze op 'n mooist zijn.

Binnenkort zal ik jullie eens leeren, hoe je zeepbellen maken kunt, die niet zoo gauw uiteenspatten. Maar nu zal ik je eerst eens een grappig vertellen van Wim.

Wie Wim is? Een neefje van me!

Wim kende het kunstje ook om heel stevige zeepbellen te maken, nog beter dan ik. En toen heeft Wim...

Maar laat me nu van begin af vertellen. Ze zeggen thuis allen dat Wim (het maar gedroomd heeft, maar Wim heeft mij stellig verzekerd, dat het heusch waar gebeurd is.

Eenigen tijd geleden had Wim zijn Vader uit de krant hooren voorlezen, dat een professor een middel had uitgevonden om heel sterke zeepbellen te maken, zóo sterk, dat ze niet kapot te slaan waren; en heel groot, zóo groot dat je er wel in staan kon.

Je begrijpt, dat was net iets voor Wim. Den volgende dag kocht hij een steenen pijp en maakte een fijne

zeepsop ('t recept krijgen jullie later wel van me). Hij zocht een stil plekje op en dacht bij zichzelf: „laat me eris kijken of ik het ook niet kan.”

In het begin was 't echter niks gedaan. 't Lukte niemendal! De zeepbellen waren alle even klein en barstten dadelijk uit elkander.

Neen, maar, dat was toch om woedend te worden. Wim was heel teleurgesteld, alleen Jo, zijn zusje, vond die mooie ballen erg leuk en klapte in de handen van de pret, vooral als ze een heel eind de hoogte in gingen. Maar Wim was buiten zichzelf van kwaadheid. Hij stopte zijn pijp weer in het zeepsop en blaasde uit al zijn macht, blaasde dat zijn koonen zelf ballonnetjes werden.

Maar wat is dat? De zeepbel wordt groter en groter en Wim ging steeds voort met blazen. Hij blaasde tot hij geen adem meer had. En de bal groeide maar, groeide steeds en werd zoo groot, dat Jo er een beetje bang van werd.

Nu zag Wim het ook! Sapperloot wat 'n reuzenbel! Veel groter dan hij zelf. Vol verwondering staart hij naar de kleurige blaas; de pijp valt hem uit den mond; hij wil die grijpen, struikelt en valt... valt midden in de zeepbel, die zich rondom hem weer sluit. Wim is gevangen, opgesloten in de blaas.

Eerst vond hij 't leuk. Hij was er trotsch op een zeepbel gemaakt te hebben, nog groter dan hijzelf en waar hij in kon rondansen. Maar toen hij er weer uit wilde en bemerkte dat de wanden van de blaas zoo hard als glas geworden waren, werd hij toch 'n beetje bang.

Jo was heel erg geschrikt. Ze begon te gillen, dat Mina, de meid, haastig de keuken uit kwam loopen.

„Wel, heb ik van m'n leven!” riep Mina uit, terwijl ze van verbazing de handen in elkaar sloeg. „Wat heeft die kwajongen nu uitgevoerd? Goeie hemel! Wat zal mevrouw er wel van zeggen? Ik dacht wel dat hij iets in 't schild voerde. Hij was zoo still!”

Ze probeerde de bel kapot te slaan, maar dat lukte haar niet en nu liep ze haastig heen om Wim's moeder te halen.

Toen Mama kwam en den toestand zag, was ze rade-loos. Ze trachtte de zeepbel stuk te slaan, maar tevergeefs.

„Had Papa dat bericht van dien professor maar niet voorgelezen, dan zou er niets gebeurd zijn. Ga gauw Papa halen!”

Toen Willem's Vader even later binnentrad, was hij heelemaal niet ontgaan.

„De jongen is een genie!” riep hij uit. „Ik ben trotsch op hem. Ik heb van die zeepbellen al heel wat gelezen, doch ik kon 't maar niet gelooven. We moeten dadelijk een portret van hem laten maken.”

„Daar is geen haast bij,” antwoordde Moeder boos. „O, mijn arme jongen, mijn arme Wim. We krijgen hem er nooit meer uit.”

„Fraat er toch niet over, om hem er weer uit te halen,” zei Papa weer. „De jongen heeft een prachtstuk gemaakt. We behoeven met hem de kermis en maar af te reizen en onze fortuin is gemaakt.”

„Ach, ach,” zuchtte Mama. „En waar moet de arme jongen dan van leven? Hoe krijgt hij te eten?”

„Eten?” riep Vader uit. „Eten? Daar bemoei ik me niet mee!” En toen begon Moeder en zusje hard te huilen.

Wim had alles gehoord, en ook hij stond op 't punt te gaan schreien, toen hij opeens een prachtig idee kreeg. Hij buitelde om in den bal en deze begon daardoor te rollen. En Wim ging voort den bal rond te wentelen tot deze tegen de gloeiende kachel aanboste. Daar kon de bal niet tegen en krak! hij spatte uit elkaar en Wim rolde op den grond.

Maar 't mooiste van de grap is nou, dat niemand er iets van weet. Vader niet, en Moeder niet, en Mina niet! Ze zeggen allen dat hij 't maar gedroomd heeft. En zelfs Jo, dat ondeugend nest, lacht hem uit, als hij over die wonderbaarlijke zeepbel begint te praten.

Doch Wim zegt dat ze hem allen voor den gek houden, want dat het echt gebeurd is.

SPANEN DOOZEN VAN TRIPLEX HOUT
SIERLIJK
LICHT
STERK

Machinaal gebogen hoeken
Scheuren of bersten totaal uitgesloten
— daar het hout uit 3 lagen bestaat
kruislings watervast over elkaar gelijmd
SPECIAAL FABRIKAAT DER
CARTONNAGEFABRIEK „DELFT”

Lijders aan de Sokkenziekte!!

Wanhoopt niet — Er is genezing!

Draagt uitsluitend de originele Amerikaanse **CARL FRESCHL Garantiesokken**. Bij slijtage binnen zes maanden, en krijgt U direct **nieuwe Sokken of Kousen geheel gratis**.

CARL FRESCHL origineel fabrikaat te Amsterdam verkrijgbaar bij de firma

M. A. E. KALKER, 104/106 Kalverstraat.

A.P. DE WAART. J^r
COMPLETE MEUBILEERING
ISINGEL. 29. AMSTERDAM!
TEL. 119214
VRAAGT GEÏLL. PRIJSCOURANT
SINGEL 80 2 MIN. VAN AF BUS
RONDE LUTH-KERK CENTR. STATION

KUNSTTANDEN
EERSTE QUALITEIT MET 10
JAAR GARANTIE
A: FL. 1.50 PER TAND
VASTE PRIJZEN EERSTE KLAS
WERK. ALLEEN CEINTUUR-
BAAN No. 85 AMSTERDAM.
JOH. P. WIJNMAN.